

nadragulya

BELLADONNA

finep selection

ADALYN GRACE

ADALYN GRACE

nadragulya
BELLADONNA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELŐSZÓ

AZ EGÉSZ EGY KISBABA SÍRÁSÁVAL KEZDŐDÖTT. A vérvörös takaróba bugyolált Signa Farrow volt a leggyönyörűbb két hónapos gyerek az estélyen, és az édesanyja nem volt rest mindenkit emlékeztetni erre.

– Nézzétek, milyen szép! – gügyögött az anyuka, büszkén mutogatva a nyűgös gyermeket. – Hát nem ő a legeslegszebb kislány a világon?

Rima Farrow vakítóan csillogott, ahogy körbehordozta a babát a vendégsereg előtt. Csüngtek róla az elegáns ékszerek, mindegyik egy-egy ajándék építész férjétől. Estélyi ruhája a legmélyebb kobaltkék selyemből készült, krinolinja szélességével pedig egyetlen nő sem mert versengeni a vendégek közül.

A Farrow család a világ leggazdagabbjai közé tartozott, és az estélyre meghívottak többsége szeretett volna megmártózni e gazdagság akárcsak parányi töredékében. Ezért hát olyan vigyort erőltettek magukra, amilyenre Rima szomjazott, és körberajongták a gyermeket, akít így elárasztott a szeretet.

– Annyira gyönyörű! – kiáltott fel egy nő, a baba helyett Rimát bámulva, és rendíthetetlenül legyezte a nyári hőségától nyirkos bőrét.

– Tökéletes – lelkesedett egy másik, szándékosan nem véve tudomást Signa ferde orráról és ráncos nyakáról.

– Biztosan olyan szép lesz, mint az anyja. Hamarosan ő is elrabolja a mit sem sejtő udvarlóinak a szívét.

Ez utóbbi megjegyzést egy férfi tette, aki magának sem akarta beismerni, mennyire felzaklatták Signa szemei: az egyik jegesen kék színű volt, a másik pedig olvadt aranyra hasonlított. Mindkettőben ijesztő éberség ragyogott egy újszülöthöz képest.

Signa folyamatosan sírt, az arca kipirult, a bőrét vékony verejtékréteg borította. Ez utóbbin senki sem csodálkozott: a firei nyár nedves takaróként borult mindannyiukra. Akár a szabadban volt az ember, akár odabent, az izzadság lepelként borította be a testét. Éppen ezért senki sem sejtette, amit a baba már bizonyosan tudott: a Halál ott járt köztük a Gyűszűvirág majorban. Signa érzekelte a jelenlétét, ahogy a fejünk körül cikázó legyet szokás. Bizsergést keltett a bőrén, és égnek álltak a finom pihék a tarkóján. Signa ettől furcsamód megnyugodott, elringatta a közelsége keltette hideg.

De senki más nem érzett hasonló békét, mert a Halál csak akkor tűnt fel, ha szólították. Márpedig azon az estén Gyűszűvirágba volt hivatalos, ahol minden csepp bort megmérgeztek.

Először csak innen-onnan hallatszott köhögés. A vendégek egyre hevesebben köhécseltek elegáns fehér kesztyűikbe, majd kimentették magukat, arra gyanakodva, hogy az étellel lehetett valami gond. Legelőször Rimán kezdtek megmutatkozni a jelek. Hideg verejték ütözött ki a halántékán, és ahogy elkezdte kapkodva venni a levegőt, átadta a babát egy útjába akadó szolgálólánynak.

– Elnézést – szabadkozott a torkára szorított kézzel, ujjai a kulcsontja hasadékában összegyűlt izzadságba nyomódtak. Ismét köhögött, és ahogy lenézett a tenyerére, a lánya ruhájának színét idéző vér-cseppek borították szaténkesztyűjét.

A Halál ekkor elé állt, és a csecsemő végignézte, ahogy Rima vállára helyezi a kezét. A nő élettelen teste egy végső sóhajjal a padlóra rogyott.

A Halál nem állt meg Rimánál. Végigsöpört a fényűző kastélyon, begyűjtve a szerencsétlenek lelkeit, akik ellilult arccal kapkodtak levegőért, ahogy az izmaik felmondták a szolgálatot. Táncosokat és

zenészeket ragadott el, egyetlen jeges érintéssel orozva el tőlük az utolsó lehetőségetüket.

Egyesek megpróbálták eljutni az ajtóhoz, azt feltételezve, hogy a legvégén lehet valami. Hogy ha kijutnak a kertbe, életben maradhatnak. Mind sorra a padlóra rogytak, csak a néhány szerencsés menekült meg, akik még nem kóstoltak bele a borba.

A szolgálólány épphogy csak bejutott a gyerekszobába Signával, mielőtt őt is leterítette a mérég, az ajkáról megannyi rubinként hullottak a cseppek, ahogy a Halál lelassította a szívét, és a padlóra lökte a testét.

Signát csecsemőként sem kavarta fel a halál büze. Nem vált zaklattá az őt övező pániktól, hanem elmélyült koncentrációval figyelte, amit rajta kívül senki sem látott: a kékes derengéssel övezett, áttetsző lelkeket, amelyekkel megtelt a birtok, ahogy a Halál sorra kiszakította őket a testükből. Egyesek békésen távoztak, megfogva partnerük kezét, ahogy túlvilági kísérőjükre várahoztak. Mások próbáltak visszamászni a testükbe, vagy menekültek a kaszás elől, akinek eszébe sem volt a nyomukba eredni.

A zűrzavar közepén a fénylő Rima csendben állt Signa szobájában. Összevont szemöldökkel és üveges tekintettel figyelte a küszöböt átlépő Halált. Léptei nem csaptak semmilyen zajt, ahogy a babához közelített, az alakja nem volt több állandóan mozgásban lévő árnyaknál.

Ám a Halál számára nem volt fontos, hogy lássák; *érezniük* kellett őt. Ő volt a nyomás a mellkason, a túl szorosra gombolt ing. A zuhanás a fagyos, halálos folyamba.

A Halál jelenléte fullasztó volt, jéghideg.

De amikor odasuhant Signához, aki békésen hevert, tele az anyja mérgezett tejjével, a baba nagyot ásított, és hozzábújt a Halál felé nyúló árnyaihoz.

Ő hátrahőkölt, az árnyak visszahúzódtak. Ismét megpróbálta elragadni a lelket, de nem villantak fel előtte az ifjú élet korábbi emlékei. Ehelyett olyasmit látott, amit soha korábban: bepillantást a lány jövőjébe.

Egy csodálatos, képtelen jövőbe.

Az érintése nem ölte meg a babát, akit tanácstalanul kerülgetett, és ez legalább annyira összezavarta, mint amennyire lenyűgözte.

Bár Rima szeretett volna maradni, azt várva, hogy a gyermeke is vele tart, Halál hátrált egy lépést, majd felé nyújtotta a kezét. Rima önmagát is meglepve közelebb húzódott, és megfogta a kezét.

– Még nem jött el az ideje, a tiéd viszont igen – közölte a kaszás. – Gyere velem. – Túl sok elszállításra váró lélek bolyongott a közelben, nem maradhatott tovább. De tudta, hogy vissza fog térni ide. Ismét találkozni fog a gyermekkel.

Rima lelke a Halál kezét fogva még egy utolsó pillantást vetett a hátrahagyott csecsemőre, aki egyedül maradt a házban, ki tudja hány tetemmel. Azért fohászzkodott, hogy gyorsan találjanak rá Signára, hogy legyen egy védelmezője.

Az este egy kisbaba sírásával vette kezdetét, és azzal is ért véget. Ám ezúttal senki sem volt a közelben, aki hallhatta volna.

EGY

AZT MONDJÁK, hogy mindössze öt nadragulyabogyó képes megölni egy felnőttet.

Öt édes, közvetlenül a növényről leszakított bogyó. Signa Farrow jobban szerette préselve, egy bögre teába áztatva.

Sötét szemöldöke verejtéktől gyöngyözött, ahogy a gőzölgő rézbögre fölé hajolt, és mélyen belélegezte az illatot. Nyilván egyszerűbb lett volna nyersen bekapni a bogyókat, de még mindig próbálta kitalálni, milyen hatást gyakorol rá a nadragulya, és nem szeretette volna, ha Magda nagynéni eszméletlenül, lilára színeződött nyelvvel talál rá a kertben.

A legutóbbi alkalommal is dühös volt rá.

Signa hetek óta nem látta a kaszást. Csak egy utolsó lehelettel tudta előcsalni, és sosem távozhatott üres kézzel. Legalábbis elméletben. De Signa Farrow egyszerűen nem tudott meghalni.

Ötéves korából származott az első emléke a kaszásról, amikor leesett a nagymamája házának lépcsőjén. Eltört és meghajlott a nyaka, így kitekeredve, a hideg padlón heverve figyelte az érkezését. Nagyjából tisztában volt azzal, hogy egy fiatal test nem élhet túl ilyen sérüléseket, és azon tűnődött, érte jön-e az alak. Ő azonban nem szólt

semmit, csak végignézte, ahogy a csontok visszaugranak a helyükre, és a lány magához tért egy zuhanás után, amelynek végeznie kellett volna vele.

Ezután újabb öt évig nem látta a Halált. Signa a nagymamája ágya mellett ülve figyelte, ahogy a kaszás megfogta a nő kezét, és kisegítette a lelket a testéből. Hónapok óta betegeskedett, és mosolyogva lehelte csókot Signa homlokára, mielőtt hagyta, hogy a Halál átvezesse őt a békés túlvilágra.

Signa könyörgött a Halálnak, hogy térjen vissza. A holttest kezét markolva kérlelte, hogy hozza vissza a nagymamáját, és addig sírt, amíg elfogytak a könnyei.

Senki más nem látta a Halált és a lelkeket, akiket kísért, és a lány próbálta eldönteni, hogy az ő hibájából történt-e mindez. Hogy ő volt-e mindennek az oka, pusztán azért, mert látta őt.

Nem tudta, mennyi időt töltött a házban, mielőtt valaki felfigyelt a szagra, és rátaláltak Signára, aki csapzott hajjal, mosatlan ruhákban aludt a nagymamája ágya mellett. Gyorsan kivitték a házból, majd rábízták első gyámjára, akit sok további követett.

A következő éveket a fura képességeivel kísérletezve töltötte. Egyszer véletlenül megszurta magát egy tövissel. Nézte, ahogy előbugygyant a vér, majd nyomtalanul eltűnt a seb, mintha sosem sérült volna meg a bőre. Ezután kezdett olyan magas sziklákról leugrani, amelyekről garantáltan csak csonttöréssel érhetett földet. Signa hamar rájött, hogy ilyenkor csak a csont roppanását érzi, és pár perccel később gond nélkül távozhatott a saját lábán.

A nadragulyabogyókat nem kísérletnek szánta, csak leszedte őket egy bokorról a nagynénje elvadult kertjében, amikor néhány hónappal korábban megérkezett, mert azt hitte, áfonyát talált. Nem is sejtette, hogy mérgezőek, amíg elhomályosuló tekintettel le nem rogyott a gazokkal benőtt földre. A Halál is megjelent, egy tölgyfa mögül leste őt. Signa nem tért magához elég gyorsan ahhoz, hogy megszólítsa, de úgy sem lett volna lehetősége rá, mert Magda néni rátalált a kertben, ahol lila szájjal, nadragulyát szorongatva hevert.

Szegény asszony majdnem szívrohamot kapott, ahogy Signa hirtelen felült, miután a szervezete pár perc alatt megszabadult a méregtől.

A lány fontos tanulsággal gazdagodott aznap: rájött, hogyan csaphatja elő a Halált az árnyak közül. És ezzel a bizonyossággal felvértezve el is kezdte tervezni a következő találkozásukat.

Signa a szájához emelte a teát, de épp csak megérintette a nyelve hegyével a forró italt, amikor kiütötték a kezéből a rézbögrét. Felugrott a rozoga fapadról, ahova odakuporodott, a bögre pedig csörömpölve a padlóra hullott, a megviselt szürke kőlapokon szétfolyt a lilás színű tea.

A lány megperdült, és Magda néni haragos tekintetével találta szemben magát. Gyakran látta rajta ezt az arckifejezést, de egy igazán jó megfigyelő észrevehette, hogy Signa jelenlétében remegni szokott vékony alsó ajka és mindkét inas keze. Hogy kitágulnak a pupillái, és vékony verejtékréteg jelenik meg ráncos homlokán.

– Azt hiszed, nem tudom, miben mesterkedsz, démongyermek? – kapta fel Magda néni a bögrét. Beleszagolt, majd belepillantott, fintorogva méregetve a péppé nyomott bogyókat. – Tisztátalan leány, aki az ördöggel cimborál! – hajította Magda néni Signa felé a bögrét, aki próbált ugyan elhajolni, de így is vállon találta.

Még volt annyi folyadék a bögrében, hogy megégesse a bőrét, és hogy a lila lé foltot ejtsen a kedvenc szürke kabátján.

– Figyelmeztettelek, hogy mi fog történni, ha magaddal hozod a boszorkányságot az otthonomba.

Signa a leforrázott bőrre ügyet sem vetve a nagynénje szemébe nézett.

– Csak egy tea volt.

Olyan magabiztosan ejtette ki a szavakat, hogy bárki, aki nem ismerte Signát, azt hihette volna, hogy igazat mond. Sajnos Magda néni nagyon is jól ismerte. Túl okosnak és istenfélőnek tartotta magát ahhoz, hogy megtévessze őt egy „boszorkány”.

Signa természetesen nem tartotta magát boszorkánynak. Tény, hogy odavolt a növénytanért, és gyakran kívánta, bárcsak ismerne pár

varázslatot. Milyen csodálatos lett volna egyetlen bűbájjal eltüntetni az összes port a kunyhóból, vagy valami kiadósabbat enni a szikkadt kenyérnél és a Magda által hátrahagyott szegényes hozzávalókból rögtönzött kotyvalékoknál!

– Pakold össze a dolgaidat! – csattant fel Magda, ahogy egy aprócska őszi szellő szökött be a konyhai ablak részén.

Szorosra húzta a kabátot törékeny teste körül. A bőre szürkés árnyalatú volt, és néha vizenyős, ugató köhögés tört elő a tüdejéből. Egy héttel korábban kezdődött, és Signa egyszer még Magda néni válla mögé is pillantott az árnyak közé, attól tartva, hogy eljön érte a Halál.

– Ma este a fészerben alszol.

Magda olyan ridegen közölte ezt vele, hogy Signa ereiben meghűlt a vér, és azt kívánta, bárcsak soha ne került volna ennek a szörnyű asszonynak a gondozásába. Kár, hogy ennyire beszűkültek a lehetőségei.

A huszadik születésnapján rá váró örökség és a gyámjainak járó busás apanázs miatt korábban szinte nyílt harc folyt a Signa feletti felügyelet jogáért a lehetséges gyámok között. Az első ütközetet a nagyanya nyerte, akit nem a mohóság, hanem a szeretet vezérelt. Az ő halála után Signát az édesanyja testvéréhez küldték, egy fiatal és egészséges bankárhoz, aki egy szép birtokkal és mozgalmas szerelmi élettel dicsekedhetett. Bár a férfi gyakran egyedül hagyta, hogy gondoskodjon magáról, Signa nem gondolt keserűen a nála töltött évekre. Még egy barátot is szerzett Charlotte Killinger személyében, aki vele tartott az erdőbeli kiruccanásokra, és együtt kémkedtek a szomszédságban.

A nagybácsi szerelmi élete végül *túl* mozgalmasnak bizonyult, és harmincévesen belehalt a számtalan partnere egyikétől összeszedett betegségbe. Signa azt remélte, hogy ezután Charlotte családja veszi magához, de kiderült, hogy a barátja anyját pontosan ugyanaz a betegség vitte el. A botrány gyakorlatilag véget vetett a két lány barátságának, Signa azóta még egy levelet sem kapott Charlotte-tól.

Signa tizenkét éves volt, amikor elkezdődtek a pletykák. Tovább rontott a helyzeten, hogy a harmadik gyámját tragikus kocsibaleset

érte, amikor épp a lányhoz tartott, a negyedik a saját kádjába fulladt bele, miután nyugtatót vett be túl sok alkohol mellé. *A gyereket megátkozta a Halál, állították egyesek. Hitvány boszorka, akit maga az ördög nemzett. Bármerre jár, a nyomába szegődik a kaszás.* Signa sosem cáfolt rá a mendemondákra, mert nem volt biztos abban, hogy nincs-e igazuk.

Úgy tett, mintha nem venné észre a szellemeket, akik mellett elhaladt az utcán, vagy akikkel együtt lakott a különböző otthonokban, abban reménykedve, hogy ha nem foglalkozik velük, egy nap eltűnnek. Sajnos nem is olyan könnyű semmibe venni a szellemeket. Néha az volt az érzése, tudják, hogy bujkál előlük, és ezért még komiszabbul bántak vele, üvöltve repkedtek a házban, vagy beköltöztek a tükrökbe, hogy rájesszenek Signára.

Magda házában szerencsére nem éltek szellemek, bár ez csak minimális könnyebbséget jelentett Signa számára. Magda néni az a fajta ember volt, aki napokra eltűnt különböző kártyabarlangokban, ahonnan mindig egyetlen fillér nélkül tért vissza. Nem igazán foglalkozott olyasmikkal, mint az éléskamra feltöltése vagy az otthonának csúfolt poros kunyhó tisztán tartása; kizárólag a Signa elszállásolása után járó pénz érdekelt.

A lány értette, hogy miért félt tőle a nagynénje (még számított is rá), de ez nem enyhített a mindennapos nyomorúságon. Csak pár hónap volt hátra a huszadik születésnapjáig, amikor átvehette az örökségét, és végre a saját otthonába költözhetett. Egy otthonba, amely tele lesz fényel, melegséggel és legfőképp *emberekkel*. Csodálatos estélyiben fog végiglejtteni a termeken, magára vonva tucatnyi jóképű kérő tekintetét, akik ott helyben szerelmet vallanak neki. És Signának soha többé nem kell majd egyedül lennie.

De az örökség megszerzéséhez először szembe kellett néznie a Halállal. Lehetőleg már aznap este, mielőtt elragadna tőle még egy gyámot, tovább rontva az eleve nem túl rózsás helyzetét.

– Csomagolj, leány! – parancsolt rá ismét Magda néni, akinek csontos kezei remegni kezdtek. – Ma este nem tűrlek meg a házában.

Signa csak annyi időre állt meg, amíg felvette a padlóról a bögréjét, szemügyre vette a legújabb horpadást a réz felületen, majd kisielt a konyhából. Ahogy felment az emeletre, a léptei alatt panaszosan nyögdécselő rozoga falépcsőre összpontosított, amelynek deszkái mintha sértésnek vették volna, hogy rájuk nehezedik. A piszokra, ami mindent beborított a házban a padlótól egészen az egyenetlen tetőig. A keresztispókra, amely a tető egyik sarkában élt háborítatlanul tökéletesen ép hálójában, túl messze, hogy elérje, de mindig szem előtt. Bármilyen másra, csak hogy elűzze a sötét gondolatait... a meggyőződést, hogy valami nincsen rendben vele. Hogy valójában egy szörnyeteg, hogy minden jobban alakult volna, ha egy hétköznapi lánynak születik.

Magda úgy gondolta, hogy Signa lelkébe beférkőzött az ördög, és lehet, hogy igaza volt. Lehetséges volt, hogy az ördög *tényleg* kényelmesen berendezkedett a lelkében, ezért nem tudott meghalni. Bármilyen is volt az igazság, tudta, hogy mit kell tennie.

Magda néni köhögése rázta meg a házat, és Signa meggyorsította lépteit. A padláson lévő aprócska hálószobájában az ajtó elé csúsztatva az utazóládáját, hogy megnehezítse a bejutást, és lábujjhegyen lépkedve visszatért a szoba közepére. A szoknyáit felemelve leült a padlóra, és levette a kabátját, előhalászva a nadragulyabogyókat. Ezeket maga elé helyezte, majd elővett egy rozsdás konyhakést egy másik zsebből, és a szoknyája redői közé rejtette a kopott pengét, ahonnan könnyen előkaphatta.

Signa kézbe vett öt bogyót. Nem tudta volna megmondani, hogy miért teszi, de kisimította fekete fürtjeit és megigazította a gallérját, hogy szalonképes legyen, aztán engedte, hogy az édes íz szétterüljön a nyelvén.

A méreg hatását először a mellkasában érezte, mintha feltépték volna egy izzó vasdarabbal, és megragadták volna a tüdejét. Bőrének pórusai csepegő csapként ontották magukból a kövér izzadságcseppeket. Signa öklendezni kezdett, ahogy epe öntötte el a torkát. Behunyta a szemét, hogy ne lássa a szobát elárasztó árnyakat és a furcsa hallucinációkat.

Pillanatokkal később enyhülni kezdett a nadragulya hatása; egy ekora adag megölt volna egy átlagos felnőttet, Signa azonban percek alatt felépült a mérgezésből. De próbált minél tovább ebben az átmeneti állapotban maradni, mert csak itt volt esélye lecsapni a kaszásra, hogy örökre megállítsa a mesterkedéseit.

Végre megérezte az ereibe szivárgó hideget. Az ismerős jelenlétet, amely belülről perzselté őt, és a figyelmét követelte. Signa kinyitotta a szemét, és ott állt előtte a Halál.

Figyelte.

Várakozott.

A jelenléte egyszerre volt bódító és ismerős, és Signa, mint minden korábbi alkalommal, ezúttal is meglepődött azon, hogy a kavargó árnyak egy nagyjából emberszerű alakká álltak össze. Olyan sötét volt, híján a fény legkisebb szikrájának is, hogy fájdalmas volt ránézni. Signa mégsem tudta levenni róla a tekintetét. Nem akarta. Úgy vonzotta magához, mint a gyertya lángja az éjjeli lepkét. És legalábbis úgy tűnt, hogy az érzés kölcsönös.

Halál nem a távolban várakozott, hanem fölé hajolt, mint a prédáját szemlélő keselyű, az árnyak táncot jártak körülötte. Signa felnézett a veremsötét feketeségbe, és bár szúrta a szeme, nem volt hajlandó félrepillantani.

– Nincs ínyemre, hogy magadhoz hívsz, amikor kedved szottyán rá – szólalt meg az alak. A lány nem ilyesféle hangra számított. Nem olyan volt, mint a jég, vagy a kavicsos murva, hanem mint a patakban csörgedező víz, végigsimított a bőrén, éjféli úszásra csábítva őt. – Meglehetősen elfoglalt vagyok, ha nem tudnád.

Signa megdermedt, és elállt a lélegzete. Több mint tizenkilenc évet várt arra, hogy meghallja a Halál hangját... és ezek az első szavai? A kés nyele köré csúsztatta az ujjait, és elfintorodott.

– Ha tönkre akarja tenni az életemet, legalább árulja el, hogy miért teszi.

Halál hátrahúzódott, és ezzel visszatért a melegség a lány testébe, szinte égetve elgémberedett ujjait. Észre sem vette, hogy mennyire fázott.

– Azt hiszed, hogy ez volt a szándékom, Signa? – kérdezte, épp olyan meglepetéssel a hangjában, mint amelyet a lány érzett. – Tönkretenni az életedet?

Volt valami nyugtalanító a szavaiban. Valami túlzottan ismerős, amitől borzongás futott végig a lány bőrén.

– Ne mondja ki a nevemet! – dörrent rá Signa. – A Halál nyelvé-ről átoknak hangzik.

A másik felnevetett. Csendes és dallamos nevetése volt, és az árnyak rázkódni kezdtek körülötte.

– A neved nem átok, Kismadár. Csak szeretem az ízét a nyelvemen.

A nevetés furcsa hatással volt a lányra. Signa éveken át készült arra, hogy mit fog mondani ebben a pillanatban, de egyetlen szó sem jutott eszébe. Egyébként is, mi haszna lett volna? Nem hagyhatta, hogy néhány váratlan szó eltérítse a céljától. A Halál csaknem teljesen tönkretette az életét, elvett tőle minden korábbi barátot, gyámot és otthont. Nem mert tovább gondolkodni; ideje volt kihasználni az alkalmat, és kideríteni, hogy van-e a Halálnak gyenge pontja.

Remegő kézzel megszorította a kés markolatát, leküzdve a végtagjaira telepedő zsibbadást, és összegyűjtötte minden erejét. Aztán mellbe szúrta a sötét alakot.

KETTŐ

APENGE ÁTSIKLOTT AZ ÁRNYAK KÖZÖTT, és Signa elkáromkodta magát.

Halál a mellkasára pillantott, és az árnyak mozgásából úgy tűnt, mintha a fejét ingatná.

– Ejnye, milyen érdekes teremtés vagy. Ugye nem gondoltad, hogy egy ilyen kis játékszer árthat nekem?

A lány ajka lebiggyedt, amikor látta, mennyire mulattatják a másikat a történetek. Azt remélte, hogy a késnek lesz *valamilyen* hatása. Hogy elijeszti őt, hogy nyomatékosítja, mennyire komolyan távol akarja tudni őt magától. Azt akarta, hogy Halál belássa, mennyire veszélyes nővel húzott ujjat. Hogy nem játszadozhat vele. Erre ott állt, és *kinevette*.

Ez a nevetés volt az oka, hogy Signa szinte meg sem hallotta a kirtartó dörömbölését az ajtaján. Csak akkor dermedt meg, amikor a ládája csikorogva végigcsúszott a padlón, és a holtápadt Magda néni kiabálva berontott a szobába, szemében vallásos rettegéssel.

A nő nem vesztegette az idejét, azonnal megmarkolta Signa haját, és felrángatta a padlóról. A szeme az ablak felé villant, mintha azt fontolgatná, hogy kidobja rajta a lányt.

A Magda néni mellett álló Halál növekvő dühvel meredt rá, egyre fojtogatóbbá vált a levegő a kis szobában. Jeges hideg futott végig Signa bőrén, ahogy megpróbált kiszabadulni a nagynénje szorításából. Tudta, rá kellene szólnia, hogy hagyja abba, mégsem tette. A nagynénje szemében gyűlölet parázslott, és ahogy Signa nyaka felé kapott, a lány viczorogva megragadta a vállát, és hátralökte az öregasszonyt.

Amint Magda néni bőréhez ért, mintha lángra kapott volna a vére. A nagynénje kábultan tántorodott hátra, kapkodva, erőtlenül vette a levegőt. Kifutott a vér az arcából, mintha Signa érintése szipolyozta volna ki belőle. Magda néni megbotlott a láda sarkában, és néma sikollyal hátrazuhan, ahogy kiürült minden levegő a tüdejéből.

Hangos csattanással ért padlót, és talán életében először elnémult.

Mire Signa felfogta, hogy mi történt, már túl késő volt, hogy segítsen Magda nénin, aki üveges tekintettel meredt a mennyezetre. Halál mellé lépett, és lehajolt, hogy megvizsgálja a testet.

– Nos, így is el lehet hallgattatni.

A hangjában vidámság bujkált, mintha az egész csak egy tréfa lett volna.

Signa ekkor már rémülten zihált.

– Mit művelt vele?

Halál csak ekkor vette észre, hogy a lány pánikba esett, és felegyenesedett.

– Hogy én mit műveltem? Attól tartok, tévedésben vagy, Kismadár – magyarázta olyan hangsúllyal, mint aki egy gyereket oktat ki. – Vegyél mély levegőt, és figyelj rám. Nincs sok időnk...

Signa egy szavát sem hallotta. A kezeire meredt, amelyek halványkék színűek voltak, és áttetszőek, mint egy szellemé. Halkan felnagyott, és a háta mögé rejtette őket.

– Hagyjon békén! – könyörögött. – Kérem, csak hagyjon békén!

Halál éles válaszában harag bujkált. Mint a tisztás szélén gyülekező sötétség.

– Hidd el, megpróbáltam.

Elfordult tőle, és Signa tehetetlenül nézte, ahogy Halál benyúl a nagynénje holttestébe, és kirántja onnan a lelkét.

A szellem Signára, majd a Halálra nézett, a szeme elkerekedett a felismeréstől...

– *Té átkozott kis boszorkány!*

Signa úgy érezte, hogy megnyílt alatta a föld. Az elméje kezdte feladni a küzdelmet, beszűkülő tekintete a saját remegő kezeire szegeződött. A kezekre, amelyek elárulták őt. A kezekre, amelyek elraboltak egy életet.

– Mit tettem? – suttogta magába roskadva. *Mit tettem, mit tettem, mit tettem?* Aztán iszonyodva ráeszmélt, hogy mi a valódi kérdés. – *Mit tegyek?*

– Először is vegyél mély levegőt – tanácsolta a kaszás. Valamilyen érthetetlen okból Signát megnyugtatta, hogy Halál beszél hozzá Magda helyett, aki időközben leült, és döbbenten bámulta a saját testét. – Biztosíthatlak, hogy nem számítottam erre...

– Mit érdekel engem, hogy mire számított? Maga miatt történt az egész!

Signa nem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen, így végül a két hang keveréke tört ki belőle.

Halál árnnyai a háromszorosokra nőttek, sötétségre borítva a szobát.

– *Té idéztél meg engem.* Nem tettem mást, csak engedelmeskedtem a hívásnak. Nem vagyok az ellenséged...

Ezen legalább tudta, hogy nevetnie kell.

– Nem az ellenségem? Viharfelhőként árnyékolja be az egész életemet. Maga miatt töltöttem hosszú éveket ilyen helyeken, *hozzá* hasonló emberekkel, szellemekkel körülvéve! Maga miatt érzem nyomorúságosan magamat. És most ezt művelte – siklott a tetemre a tekintete, és a tenyerébe temette az arcát. A könnyek szinte égették az áttetsző kezeit. – Elátkozott. Senki sem akar majd feleségül venni!

– Házasság? – meredt rá hitetlenkedve Halál. – Ezért pityeregsz?

A szavai nem segítettek a helyzeten, a lány egyre hevesebben zokogott.

Ha Signa ebben a pillanatban felnéz, láthatta volna, hogy Halál árnnyai visszahúzódnak. Láthatta volna, hogy felé nyúlt, majd az utolsó pillanatban visszakapta a kezét. Láthatta volna, ahogy az árnyak

Magda szája köré fonódnak, elnémítva őt, mielőtt újabb szidalmakat zúdít rá.

– Sosem állt szándékomban ilyesmi – mondta Halál őszintének tűnő hangon. – Kevés időnk maradt, és tudom, hogy bármit is mondok, hallani sem akarsz rólam. De nem vagyok az ellenséged. Két nap múlva bizonyítani fogom. Ígérd meg, hogy addig itt maradsz a házban.

Signa nem tett semmiféle ígéretet, de az igazat megvallva nem volt hova mennie. Mégsem pillantott fel addig, amíg Halál el nem hagyta a szobát, és lassan felmelegedett a levegő. Az ujjaiába és lábujjaiába visszatért az élet, újra kipirult a bőre. A nadragulya hatása teljesen elmúlt, a lüktető fejfájáson és a nagynénje dühöngő kísértetén kívül nem maradt nyoma Halál látogatásának.

Signa könnyes szemmel Magda nénire nézett, aki gúnyosan rávigyorgott.

– *Mindig is tudtam, hogy az ördög költözött beléd.*

Signa szótlánul a padlóra rogyott, átadva magát az elkeseredésének.

Aznap este a halott Magda néni házának ajtaja előtt állt, és önmagát átölelve várta, hogy a halottkém végezzen odabent.

A férfi sietősen dolgozott; nem a holttest nyugtalanította, hanem a hollófekete hajú, felemás szemű Signa, no meg a szomszédok hadda, akik biztos távolból figyeltek, sokatmondó pillantásokat vetve a lány felé.

– Nem akartam, hogy ez legyen – suttozta maga elé Signa, állva a kíváncsiskodók tekintetét. – Néha talán *gondoltam* rá, de a gondolat nem egyenlő a tettel. Jó ember vagy. Mások is megkedvelhetnének. Mindez az ő hibája.

Az ő hibája, az ő hibája. Ez volt az új mantrája.

Signa még a korábbiánál is jobban gyűlölte Halált. Amiért valahogy elérte, hogy ilyené váljon. Bár... nem igazán bánta, hogy Magda néni elhagyta az élők világát.

Többé-kevésbé.

– *Hagyod nekik, hogy elvigyenek?* – káromgott Magda néni szelleme, aki a túlvilágra költözve is állandóan dühös volt. – *Tartozol nekem, te fruska! Hagyod, hogy csak úgy betömködjének egy zsákba? Tegyé! vala- mit, te boszorkány, tudom, hogy látsz!*

– Sajnos hallak is – mormolta Signa, és csak akkor jött rá, hogy hangosan is kimondta gondolatát, amikor meglátta a férfi döbrent tekintetét, aki épp a fekete hintó hátuljába emelte a nagynénje bezsá- kolt testét. Signa nem tudott mit kezdeni a helyzettel, ezért hol a fér- fira, hol a nagynénje lebegő szellemére pillantott, amíg az előbbi szá- mára annyira kényelmetlenné vált a helyzet, hogy gyorsan kimentet- te magát, hadarva az együttérzéséről biztosítva őt, és megígérte, hogy hamarosan ír a további tennivalókról.

A szomszédok mindeközben szorosan markolták a nyakukban ló- gó feszületeket. Arról sugdolóztak, hogy mindig is tudták, valami nincs rendben azzal a lánnyal. Hogy Signa milyen rosszféle családból származott, és Magdának igazán lehetett volna több esze annál, hogy befogadja a házába az ördögöt. Még egy laza fehér tunikát viselő szel- lem is állt közöttük, aki szüntelenül kereszteként hányt magára, ahogy Signára meredt üres, sötét szemgödreivel.

A lány próbált nem elfintorodni. Nem számított, hogy zavarja-e őt a szóbeszéd. Az sem számított, hogy bármit megadott volna egyetlen bizalmasért, akihez fordulhat... mert joggal féltek tőle. Signa hasz- nálni tudta a kaszás erejét.

Csak rá kellett jönnie, hogyan történt.

Signa bőre bizseregni kezdett, ahogy Magda háza felé kezdett hát- rálni, remélve, hogy sem a szomszédok, sem a panaszkodó nagynén- je (aki épp azon háborgott, hogy a halottkém hintója magával viszi a testét) nem veszik észre, és követik őt a kertbe.

A *kert* szó ebben az esetben erős túlzás volt. Az évek során a talaj gyomokkal és vadvirágokkal díszítette fel magát. Magda gyakran pa- naszkodott ezekre, Signa pedig hosszú órákon át gondozta őket, hol- ott még egy ásója vagy metszőollója sem volt. Magda otthonában a kert volt az egyetlen dolog, amiről tudta, hogy hiányozni fog neki.

Bement egy fűzfa alá, félresöpörve az útjából az elburjánzott aljnövényzetet, hogy a fa törzsének dőlhessen. De nem volt egyedül.

A levelek alatt egy földdel és lóherékkel borított fiókat talált. Anynyira új jövevény volt a világban, hogy még szorosan csukva volt a szeme, a bőre rózsaszín és puha, egyetlen toll nélkül.

Signa lehajolt, hogy szemügyre vegye a balszerencsés teremtményt, amelyen már éhes hangyák sürgölődtek, készen arra, hogy elevenen felfalják. A rovarok kíméletlen hatékonysággal láttak neki a munkának. Signa önkéntelenül is együttértett a madárral; olyan volt, mint ő... kilökték a fészkeből, és egyedül kellett volna boldogulnia. De volt egy óriási hátránya a lányhoz képest: nem tudta kijátszani a halált. Az lett volna az irgalmas dolog, ha gyorsan pusztul el, és nem kell szenvednie.

De Magda halála egy véletlen volt. Ha Signa kioltott egy életet, ezúttal szándékosan, mivé teszi az őt?

Bele sem mert gondolni, de tudta, hogy muszáj megtudnia a választ, mielőtt szemtől szembe kerülne még valakivel, akinek árthatna ezzel a képességével.

Némi habozás után lehúzta a kesztyűt a kezéről, és végigsimította ujjja hegyével a fióka gerincét, lesöpörve a rajta összegyűlt hangyákat és földet. Visszatartott lélegzettel várta, hogy lesújt-e a halál. A fióka tovább vonaglott a földön, a szíve tovább vert.

Ismét hozzányomta a csupasz ujját a madárhoz, ezúttal hosszabb ideig. Amikor elhúzta a kezét, az állat még mindig lélegzett.

A fűzfa törzsének támasztotta a hátát, és a megkönnyebbülés könnyeivel telt meg a szeme. Nem ölte meg az érintésével a szerencsétlen madarat. Az érintése nem volt *halálos*. Hacsak... hacsak nem feledkezett meg valamiről.

Eszébe jutott a zsebében maradt nadragulya, és remegő kézzel kivett öt bogyót. Meggyőződött arról, hogy a növényzet takarásában senki sem láthatja, és a szájába dobta a bogyókat, szétnyomva őket a nyelvével. Gyorsan jelentkeztek a tünetek: hányinger, homályos látás, és ismét ott állt előtte Halál. Tudta, hogy el fog jönni, de nem vett róla tudomást, és hálás volt, amiért távolabb várakozott. Ismét

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

végigsimított ujjával a madár gerincén. Ezúttal leállt a szívverése, és egy utolsó megkönnyebbült sóhajjal mozdulatlaná dermedt.

Signa visszahúzta a kezét, és a mellkasára szorította. Ezzel eldőlt a kérdés... ölni tudott az érintésével. De úgy tűnt, hogy a halál csak akkor állt be, amikor a kaszás jelen volt. Amikor Signa ebben a furcsa állapotban lebegett, valahol az élet és a halál között.

Rengeteg kérdése lett volna, ennek ellenére egyetlen pillantásra sem méltatta a kaszást, ahogy talpra kecmergett a földről, otthagya a halott fiókat a hangyák martalékául, és a ház felé kezdett tántorogni.

Örült neki, hogy legalább a fióka nem érzett többé fájdalmat. Hogy ha már egyszer szörnyeteggé kellett válnia, legalább ennyi könnyőreletességet gyakorolhatott.